

Chương 549: Thảm Hoạ Cồng (71) - Sự Tuyệt Vọng Và Quyết Tâm Của Ludwig

(Số từ: 4093)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:49 AM 08/09/2023

4 ngày đã trôi qua kể từ khi Serandia bị chiếm đóng.

Căn cứ của liên minh là một loại cocktail kỳ lạ của sự hân hoan và ăn mừng chiến thắng, bị hủy hoại bởi sự tuyệt vọng và thương tiếc cho những sinh mạng đã mất. Chiến thắng và đau buồn đồng thời vang vọng từ mọi phía.

Liên minh buộc phải tạm dừng, không chỉ để vượt qua mùa đông mà còn để giải quyết hậu quả của cuộc giao tranh. Các thi thể được lấy từ chiến trường cần được xác định danh tính, gửi đến các phe tương ứng của họ và được tổ chức tang lễ trọng thể.

Tuy nhiên, thi thể của Delphine Izandra đã vắng mặt một cách rõ ràng.

Ngay từ đầu, đó đã là một cuộc xung đột mà những thi thể bị mất tích nhiều hơn rất nhiều so với những người được tìm thấy.

***Dagak!**

Ellen, Saviolin Tana và Heinrich, cùng với những người ưu tú của liên minh, cuối cùng đã quay trở lại, bảo vệ được khu vực xung quanh Serandia mà không cần nghỉ ngơi thích hợp.

"Nghỉ ngơi đi, Heinrich. Liên minh sẽ trú đông ở Serandia." Sau khi đạt được Master Class, Louise phải vật lộn với lũ quái vật và chỉ quay trở lại vào giờ muộn này là điều đương nhiên.

"Chị... Em có thể kiểm tra bạn bè của mình một chút được không...?"

Louise nhìn Heinrich trong im lặng.

—Bạn bè.

Anh khao khát được đảm bảo an toàn cho những người bạn của mình trong cuộc chiến này. Xác nhận cái chết của ai đó sẽ là một viên thuốc khó nuốt.

"Đôi khi vô minh là hạnh phúc..."

Nhưng Louise giữ im lặng, quyết định không nói ra suy nghĩ của mình. Cô không muốn bảo trợ anh ta. Cuối cùng anh ấy sẽ khám phá ra sự thật, bất kể hoàn cảnh nào. Có lợi ích gì trong việc trì hoãn điều không thể tránh khỏi?

"Được, em tự mình đi xem đi. Chúng ta có thời gian dư dả, em có thể ở chỗ đó mấy ngày."

"...Cảm ơn."

Cái chết rình rập khắp nơi, và ngay cả trong giới hạn của bộ chỉ huy quân sự Kernstadt, họ cũng phải đương đầu với nó.

"Nhưng mà, chị ạ... Chị không nên nghỉ ngơi sao?"

Đối mặt với câu hỏi ngập ngừng của Heinrich, Louise lắc đầu.

"Là một Chỉ huy, chị có nghĩa vụ phải tuân theo."

Mặc dù là người trực tiếp tham gia trận chiến, Louise có vô số trách nhiệm và những người phụ thuộc vào cô. Giờ đây, khi đã tự tay giết chết hai người em trai của mình, nhiệm vụ của cô đã tăng lên gấp bội.

Louise quan sát những xác chết nằm rải rác xung quanh Serandia và vùng ngoại ô của nó, ánh mắt của cô hướng về một miệng hố khổng lồ khác thường.

Có một cảm giác sai trái rõ ràng mà mọi người đều nhận thức được, nhưng không ai dám chất vấn cấp trên.

Những dấu vết này là gì?

Ai chịu trách nhiệm cho sự tàn phá to lớn đã rõ ràng khi liên minh đến?

"..."

Lẳng lẳng, Louise quay trở lại căn cứ quân sự Kernstadt cùng với các hiệp sĩ của mình.

Một số đã được xác nhận là đã chết, số phận của họ được tận mắt chứng kiến.

—Delphine Izandra, sinh viên năm hai, được thông báo là đã chết.

—Cardina Ein, sinh viên năm nhất A-10, cũng đã ngã.

Tuy nhiên, nếu ai đó không quay trở lại trong một thời gian dài, thậm chí không có xác nhận trực quan, họ được cho là đã chết.

Đó là trường hợp của Art de Gritis, một sinh viên năm trên. Art, người đã giao chiến với Reinhardt, giờ được gọi là Ma vương, đã không quay trở lại thậm chí nhiều ngày sau khi trận chiến kết thúc.

Tin tức về cái chết của Art khiến các sinh viên năm trên, bao gồm cả Adriana và Redina, rơi nước mắt khi chờ đợi người bạn cùng lớp đã vắng mặt từ lâu của mình.

“Cậu ta sẽ quay lại! Cậu ta có thể ở một căn cứ khác! Tại sao cô lại cho rằng cậu ta đã chết! Cậu ta có thể không!”

“Redina... Làm ơn...”

Khi Redina khóc, phần nộ với cả thế giới vì sự mất mát của cô ấy, Adriana đã khóc nức nở, ôm lấy Redina trong khi cố gắng kìm nén những giọt nước mắt của chính mình. Adriana vì không thể chấp nhận tình cảm của Art nên đã rời khỏi Temple từ trước đó.

Dù không thể đáp lại tình cảm của anh nhưng Adriana vẫn trân trọng Art, coi anh như một người bạn, người đồng đội thân yêu. Sự ra đi của anh mang đến một nỗi đau không thể nguôi ngoai.

Royal Class, mặc dù số lượng ít ỏi, chủ yếu bao gồm các chiến binh lành nghề. Do đó, họ báo cáo không có thêm thương vong hoặc người mất tích.

Tuy nhiên, thất bại giữa các năm trên là một điều đáng tiếc không thể tránh khỏi.

—3 sinh viên năm nhất đã thiệt mạng trong cuộc xung đột này, và với cái chết của Cardina Ein trong cuộc đụng độ gần đây, số lượng của họ ngày càng giảm, khiến họ trở thành những người kiệt quệ nhất trong tất cả các lớp.

Bản chất gắn bó của Royal Class khiến việc mất đi bất kỳ thành viên nào càng trở nên đau lòng hơn.

Dưới sự giám sát của các giáo viên và giáo sĩ, các nghi thức tang lễ đã diễn ra.

Ngoại trừ Cardina Ein, phần còn lại của thi thể Delphine Izandra và Art de Gritis vẫn chưa được tìm thấy.

Ludwig hiểu, ngay từ giây phút anh chứng kiến cái chết của cô, rằng thi thể của Delphine sẽ không được tìm thấy. Xác định vị trí phần còn lại bị xé nát của cô ấy sẽ là một nhiệm vụ thậm chí còn khủng khiếp hơn.

Delphine, người đã đánh thức được sức mạnh hiếm có của [Tinh linh ma pháp], duy nhất trên thế giới này, đã gặp phải một kết cục bi thảm lỗi bịch. Thực tế vẫn là không ai miễn nhiễm với những nguy hiểm trên chiến trường.

Cái chết của đồng đội khiến một số người khóc, sự thương tiếc của họ nhuộm màu kỳ lạ khi nhận ra rằng họ cũng có thể gục ngã bất cứ lúc nào.

Ludwig, bị mất cánh tay phải và phải băng bó ở vị trí đó, ngơ ngác nhìn quá trình tổ tụng.

Scarlett, tương tự, vẫn ngồi yên, nước mắt chảy dài trên mặt khi chứng kiến đám tang không xác.

*Hức! Ugh! Hức!

Christina và Louis Ancton cố gắng an ủi Scarlett, người đang cố gắng thở giữa những tiếng nức nở.

Scarlett cũng tan nát như Ludwig.

Mặc dù ban đầu Scarlett đã cứu Ludwig, nhưng anh ấy đã bị mất cánh tay trong quá trình giải cứu cô ấy khi cô ấy bất tỉnh, cuối cùng dẫn đến sự hy sinh của Delphine. Scarlett, đổ lỗi cho bản thân về mọi thứ, đã cố gắng thắt cổ tự tử trong ký túc xá của mình. Chỉ có sự can thiệp kịp thời của Ellen mới cứu được cô.

Vì vậy, một số không thể tiếp tục chiến đấu vì đã chết, và những người khác vì vết thương không thể hồi phục.

Ludwig rơi vào loại thứ hai.

Không còn cánh tay nữa, Ludwig thần thờ nhìn vào lễ tang trống rỗng.

—Delphine Izandra.

Cô ấy là một trong những người bạn đầu tiên của Ludwig, cùng với Lanian Sesor.

Lanian Sesor nhìn đám tang không xác, ánh mắt trống rỗng.

Tất cả đều được trân trọng, nhưng một số giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim anh.

Ludwig đã dành nhiều thời gian nhất với Delphine và Lanian. Bất chấp những bất đồng thường xuyên của họ, họ đã đồng hành cùng nhau và cuối cùng họ là những người thân yêu nhất đối với anh ấy.

Ludwig đã mất một trong số họ.

Vì anh yếu đuối.

Chính sự yếu đuối của anh đã dẫn đến cái chết của cô.

Nếu không có Delphine, cả Ludwig và Scarlett đều đã ngã xuống trong trận chiến đó. Trong những nỗ lực tuyệt vọng của họ để cứu lẫn nhau, cuối cùng ai đó đã bị định mệnh bỏ mạng.

Ludwig thẫn thờ nhìn khuôn mặt thê lương của những người tham dự tang lễ.

Heinrich von Schwarz, hiện được giao cho quân đội Kernstadt, cũng tham dự, vẻ mặt trang nghiêm khi quan sát cảnh tượng ảm đạm.

Nếu Heinrich ở đó, anh ta có thể cứu Scarlett ngay lập tức, phá hủy phần giữa của con quái vật khổng lồ bằng một vụ nổ bất ngờ. Nếu Scarlett gục ngã giữa đám quái vật, anh ta có thể tàn sát cả khu vực và kéo Scarlett đến nơi an toàn.

Ngay từ đầu, sinh vật có khả năng bóp nghẹt tâm trí có thể bị tiêu diệt chỉ bằng một động tác đơn giản.

Nó không yêu cầu ai đó có khả năng siêu phàm. Ngay cả một pháp sư tài năng cũng có thể hoàn thành nó. Tình

trạng khó khăn này là do sự hỗ trợ từ các pháp sư tuyến sau đã ngừng lại.

Tuy nhiên, không thể đổ lỗi cho các pháp sư. Chắc hẳn họ đang bận cứu những người khác ở nơi khác, do đó họ không thể cung cấp hỗ trợ ở đây.

Ma thuật cũng không phải là giải pháp duy nhất.

Nếu Ellen ở đây, cô ấy có thể dễ dàng chém xuyên lỗ quái vật bằng Thánh kiếm của mình.

Một Anh hùng cầm Thánh kiếm không phải là vị cứu tinh khả dĩ duy nhất.

Giá như anh đạt được trạng thái Master Class. Giá như anh có thể truyền cho thanh kiếm của mình bằng hào quang hoặc giữ lâu hơn một chút.

Đó không phải là lỗi của những người đã không giúp đỡ họ.

Tất cả là lỗi của Ludwig. Anh là người đã được cứu với cái giá là mạng sống và thương tích của người khác.

Vì anh yếu đuối.

Yếu đuối là một tội lỗi.

Trong một chiến trường bị thống trị bởi bạo lực, việc không thể sử dụng vũ lực có nghĩa là khả năng bạo lực của anh

quá yếu để bảo vệ bất cứ thứ gì. Như vậy, đó là một sự vi phạm.

Tất cả mọi thứ là của mình làm.

Ludwig nhìn chăm chăm vào khoảng không nơi từng là cánh tay phải của anh.

Yếu đuối là một tội lỗi.

Bây giờ, anh thậm chí còn yếu hơn.

"..."

Mặc dù Ludwig vẫn có thể sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] mà không cần cánh tay phải, nhưng anh không thể thực hiện tất cả những gì mình đã học và thực hành với hiệu quả như trước.

Ludwig thua là bởi vì bản thân yếu, hiện tại càng yếu, anh nhất định càng thua.

Ludwig thậm chí có thể không có khả năng tham gia vào trận chiến.

Đây có phải là sự sụp đổ của Ludwig?

Anh đã phải chịu đựng sự đau khổ khi chạy trốn, nhắm mắt làm ngơ trước cái chết của một người bạn, tất cả chỉ để cứu một người khác.

Có phải anh phải chịu đựng nhiều đau đớn hơn nữa không?

Ludwig đã cố gắng, nhưng vô ích.

Đây là giới hạn của anh.

Kết cục của anh ấy đến với việc mất đi cánh tay.

Đây chính là nó.

KHÔNG.

Đó có thực sự là trường hợp này?

Đột nhiên, Ludwig nhớ đến một cụm từ mà anh đã nghe từ lâu.

‘Phấn đấu hết mình cũng giống như nguy hiểm cho sự thất bại. Dù đã cố gắng nhưng lần sau tôi sẽ làm tốt hơn. Đó chẳng phải là tạo lối thoát cho kẻ bại trận sao?’

Căn nguyên của tình trạng khó khăn hiện tại của anh.

Những ngày Ludwig nghĩ người đó chỉ cần chăm chỉ.

Đã có lúc Ludwig có thể ngưỡng mộ anh ta.

Vào ngày anh xin chỉ dẫn, lo lắng về tỷ lệ thắng của mình trong giải đấu, Ma vương đã thốt ra những lời đó.

Ludwig không chắc liệu Ma vương có đang che giấu sức mạnh thực sự của mình hay không.

Quyền trả thù tất cả những điều này không thuộc về anh.

Anh đang ở trong một thế giới đầy rẫy những cá nhân vượt trội hơn mình rất nhiều.

Giết quái vật là hành động được phép duy nhất của Ludwig, khả năng duy nhất của anh. Tuy nhiên, anh đã thất bại trong việc đó, dẫn đến việc mất Delphine và cánh tay phải của mình.

Ma Vương là một thực thể đáng ghê tởm. Nếu có thể, Ludwig mong muốn có một cơ hội để tự mình trả thù, nhưng anh không nuôi hy vọng đó.

Ludwig coi thường Ma Vương.

Nhưng những lời nói từ hồi đó.

Sự thật không phải là bịa ra những lời bào chữa chuẩn bị cho thất bại.

Nó đã kết thúc bởi vì tôi đã mất đi cánh tay của mình.

Tôi có những hạn chế.

Tôi không thể làm gì hơn nữa.

Không có gì sẽ thay đổi với những lời nói này.

Anh ấy khuyên: hãy tin tưởng, ngay cả khi bản thân không đạt được kết quả.

Anh ấy khuyên: Hãy chiến đấu với quyết tâm giành chiến thắng, ngay cả khi phải đối mặt với thất bại.”

Anh ấy khuyên: chỉ khi đó mới có kết quả tốt hơn một chút.

Những lời đó, bất kể Ma Vương có thể là ai, không thể nhầm lẫn được.

Vậy nếu anh bị mất cánh tay phải thì sao?

Anh vẫn còn trái.

Anh đã mất Delphine, nhưng đầu hàng bây giờ sẽ chỉ dẫn đến việc mất đi một người khác, và tiếp theo là sự ngọt ngào từ một cảm giác bất lực mới.

Ludwig rời mắt khỏi đám tang và đứng dậy.

Tiếp theo, anh mạo hiểm đi về phía kho vũ khí, vùng thanh kiếm bằng tay trái.

Cảm giác xa lạ.

Không có cánh tay phải, trạng thái cân bằng của cơ thể anh bị lệch.

Ludwig không tự tin rằng mình có thể chiến đấu chỉ bằng cánh tay trái của mình.

'Vậy thì...'

Không cần phải nói những lời gắng sức.

'Reinhardt.'

Ludwig lúng túng nắm chặt lưỡi dao sắc lạnh, hướng nó về phía khoảng không.

Tại một số thời điểm, anh đã quay trở lại trạng thái tâm trí đó.

Để tin rằng một người như tôi. Một người ở trình độ của tôi chỉ có thể làm được nhiều như vậy.

Anh đã trở lại với suy nghĩ của kẻ thua cuộc, một người đắm chìm trong chủ nghĩa thất bại.

Khi tinh thần của Ludwig xấu đi, anh thực sự suy yếu.

Đối mặt với nỗi tuyệt vọng tột độ và những sinh vật ghê gớm, Ludwig đã trở lại với con người trước đây của mình, hài lòng với những chiến thắng nhỏ.

Đó là điểm yếu của Ludwig.

Ludwig nhận ra rằng bản thân không thể trở nên mạnh mẽ chỉ bằng cách áp dụng một tư duy thực chất hơn, nhưng một tư duy nhỏ hơn chỉ có thể mang lại một lượng sức mạnh tối thiểu.

Trong trường hợp đó, anh nên đặt mục tiêu cao hơn.

Khác với trước đây.

Ngay cả khi kết quả dường như đã được ấn định, Ludwig vẫn nên cố gắng đạt được điều gì đó vĩ đại hơn.

Ludwig có thể không có khả năng về mọi thứ, nhưng anh phải tin rằng bản thân có thể làm bất cứ điều gì.

Nguyên nhân gốc rễ của tất cả những điều này,

Của tất cả nỗi buồn và hận thù này, cũng như biểu tượng của sự tuyệt vọng,

Anh sẽ vứt bỏ ngay cả những suy nghĩ mà mình đã thừa nhận là trách nhiệm của Ellen.

Bị mất cánh tay phải và chỉ còn lại cánh tay trái, Ludwig đã đi đến một quyết định.

Anh có thể không có khả năng đối mặt với Ma vương.

Anh có thể không đạt được người đã lên đến một cấp độ cao hơn cả thiên đàng.

Theo những lời từ thời điểm đó, khuyến khích anh thực hiện lời thề chiến thắng thay vì tạo ra những cái cớ thất bại, những lời biện minh như vậy là không thể.

Không, nó thậm chí không phải là một thất bại.

Đó là một cái cớ để chạy trốn, vì Ludwig thậm chí còn không tính đến khả năng chiến đấu.

Anh sẽ viện cớ như vậy, hèn nhát như vậy, cam chịu như vậy.

'Ta sẽ...'

Trong khi nhớ lại những lời của Ma Vương.

'KHÔNG.'

Trong khi hồi tưởng về bài học của Ma vương.

'Ta sẽ.'

Ludwig đã hứa.

'Ta sẽ giết người.'

Khi Ludwig, tránh xa đám tang, nắm chặt thanh kiếm trong tay trái và cam kết không đầu hàng, Ellen ngồi trong doanh trại bàng hoàng.

Cô không thể không là người cuối cùng nghe tin về sự ra đi của những người bạn và Kouhai của mình. Cô ấy không thể không là người cuối cùng quay lại, vì đó chỉ là con đường của cô ấy.

Trụ sở chính đã coi trận chiến này là một chiến thắng vĩ đại.

Một chiến thắng vĩ đại.

Thiệt hại mà họ phải gánh chịu ít hơn dự đoán và việc hoàn thành Titan dẫn đến ít thương vong hơn trong cuộc chinh phục Serandia.

Nếu các trận chiến trong tương lai diễn ra theo cách này, họ thậm chí có thể thoáng thấy cái kết của Sự cố Cánh cổng.

Tuy nhiên, đối mặt với những sự cố bi thảm ẩn sau chiến thắng, Ellen không thể hiểu được chiến thắng có ý nghĩa gì.

"..."

Ai đó sẽ chết, và những đám tang như vậy sẽ tái diễn sau mỗi trận chiến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, may mắn là số người chết ít hơn.

Không thể tránh khỏi, mọi người sẽ chết, và không thể tránh khỏi những người mà Ellen biết sẽ nằm trong số đó.

Không thể đối đầu trực tiếp với tang lễ, Ellen đã rút lui vào nơi tôn nghiêm của doanh trại.

Không chỉ nỗi sợ phải thừa nhận cái chết của đồng đội và Kouhai đã khiến cô bỏ đi.

"Giá như..."

Hai tay che mặt, Ellen nhẹ nhàng thì thầm.

Chứng kiến vô số cái chết và che chở cho nhiều người, Ellen không khỏi suy sụp khi đối mặt với thực tế về cái chết của những người quen của mình.

"Giá như tôi không ở đó... Nếu tôi không ở đó... Thế là đủ rồi..."

Lẽ ra cô phải là người phải chết.

Lẽ ra cô ấy đã bị giết bởi Radia Schmit tại Pháo đài Epiax.

Nhờ một tài năng phi thường, cô ấy đã đạt được Master Class ngay tại đó.

Và cứ thế, cô sống tiếp.

Và như vậy, điều này đã xảy ra.

Nếu lúc đó cô ấy bị giết, cô ấy sẽ không khám phá ra sự thật của Reinhardt, và sau khi tiết lộ anh ta là Ma vương thực sự, tình hình sẽ leo thang, dẫn đến vụ nổ của Sự cố Cổng.

Nếu cô ấy chết trong pháo đài Epiax, sự thật sẽ vẫn được che giấu và sẽ không có hiểu lầm nào phát sinh.

Nghi ngờ Reinhardt là tội lỗi của cô ấy.

Vì vậy, không thể chết ở nơi mà cô ấy được cho là cũng là tội lỗi của cô ấy.

Nếu cô ấy đã chết ở Epiax.

Nếu ngay từ đầu Ellen đã không đến Temple.

Nếu cô ấy không nảy sinh tình cảm với Reinhardt.

Nếu ngay từ đầu cô ấy đã thờ ơ, không thêm để ý.

Hoặc, nếu cô ấy chỉ đơn giản bày tỏ sự tin tưởng vào Reinhardt.

Bất chấp những tình huống có vẻ khó tin, vẫn có những người khác đặt niềm tin vào anh.

Con trai của Ma vương, người đã kết thúc trận chiến với anh trai cô.

Tin tưởng một người như vậy là một thách thức, nhưng nếu cô ấy đã làm như vậy,

Điều này sẽ không xảy ra.

Tất cả nỗi buồn và bi kịch này đều bắt nguồn từ Ellen, và mọi người không biết rằng cô ấy là nguyên nhân sâu xa.

Scarlett đã cố tự kết liễu đời mình, đổ lỗi cho bản thân về cái chết của Delphine và vết thương của Ludwig, và Ellen đã can thiệp.

Cô đã ngăn không cho cô khuất phục trước sự ghê tởm bản thân.

Nhưng chứng kiến cảnh này, Ellen nhận ra rằng mình đang phải vật lộn với làn sóng tự trách còn dữ dội hơn cả Scarlett.

Cảm giác tội lỗi tràn ngập, cuối cùng Ellen bắt đầu có những suy nghĩ như vậy.

Có lẽ sẽ tốt hơn nếu tôi không được sinh ra.

Nếu tôi không tồn tại, thì sẽ không có chuyện này xảy ra, nên có lẽ chính sự tồn tại của tôi là một sai lầm.

"Giá như... Giá như tôi không tồn tại... Đáng lẽ tôi không nên tồn tại..."

Mặc dù ngăn cản sự ghê tởm bản thân của Scarlett, Ellen, một mình trong doanh trại, đã lên tiếng tự phê bình không ngừng nghỉ của chính mình.

—Ma vương, Anh hùng, Hoàng đế, Công chúa.

Mỗi người đều tin rằng họ là những người đã khởi động các bánh răng hủy diệt.

Khi chiến tranh leo thang, sự tự trách móc của họ chỉ có thể tăng lên.

Cảm giác như bị búa bổ vào đầu.

"Chuyện này không thể nào."

Tôi chết lặng trước báo cáo của Sarkegaar.

"Có thể là có sai sót sao?"

"Thưa Bộ hạ, thần sẽ không chuyển những thông tin như vậy mà không có sự thẩm định."

Tình hình của Royal Class mà tôi biết được qua Sarkegaar.

—Art, người mà tôi đã tranh luận vào đầu học kỳ, đã biến mất.

Mất tích coi như chết.

—Và sinh viên năm nhất Cardina Ein được xác nhận đã chết.

—Delphine Izandra đã chết.

—Ludwig đã bị mất cánh tay phải.

Tôi sợ các tin tức về Royal Class, nhưng không thể tránh được việc xác minh.

Delphine được cho là đã sống sót đến phút cuối cùng.

Ludwig đã không chết, nhưng do vết thương khiến anh ta mất đi cánh tay.

Khi báo cáo tiếp tục, tôi thấy mình bị sốc.

Cái chết của ai đó.

Và một chấn thương nghiêm trọng đến mức không thể phục hồi.

Tôi biết rằng sự không chắc chắn vốn có trong hoàn cảnh của chúng tôi có nghĩa là không thể đoán trước ai sẽ sống sót hay chết.

Tuy nhiên, để thực sự trải nghiệm điều này qua cái chết của một người nào đó và một vết thương tàn tật lại là một vấn đề hoàn toàn khác.

Điều gì đó như thế này thực sự có thể xảy ra với Ludwig?
—Delphine đã chết.

Điều này có nghĩa là Ludwig cũng có thể ngã xuống trong trận chiến bất cứ lúc nào sao?

Hay bây giờ Ludwig đã hoàn toàn mất mục đích?

Nó thậm chí có đúng không khi điều này xảy ra?

Có phải vì tôi đã sử dụng Alsbringer mà Ludwig phải chịu đựng khó khăn này không?

Tôi không ăn cắp nó.

Nhưng cuối cùng, Alsbringer đã chọn tôi.

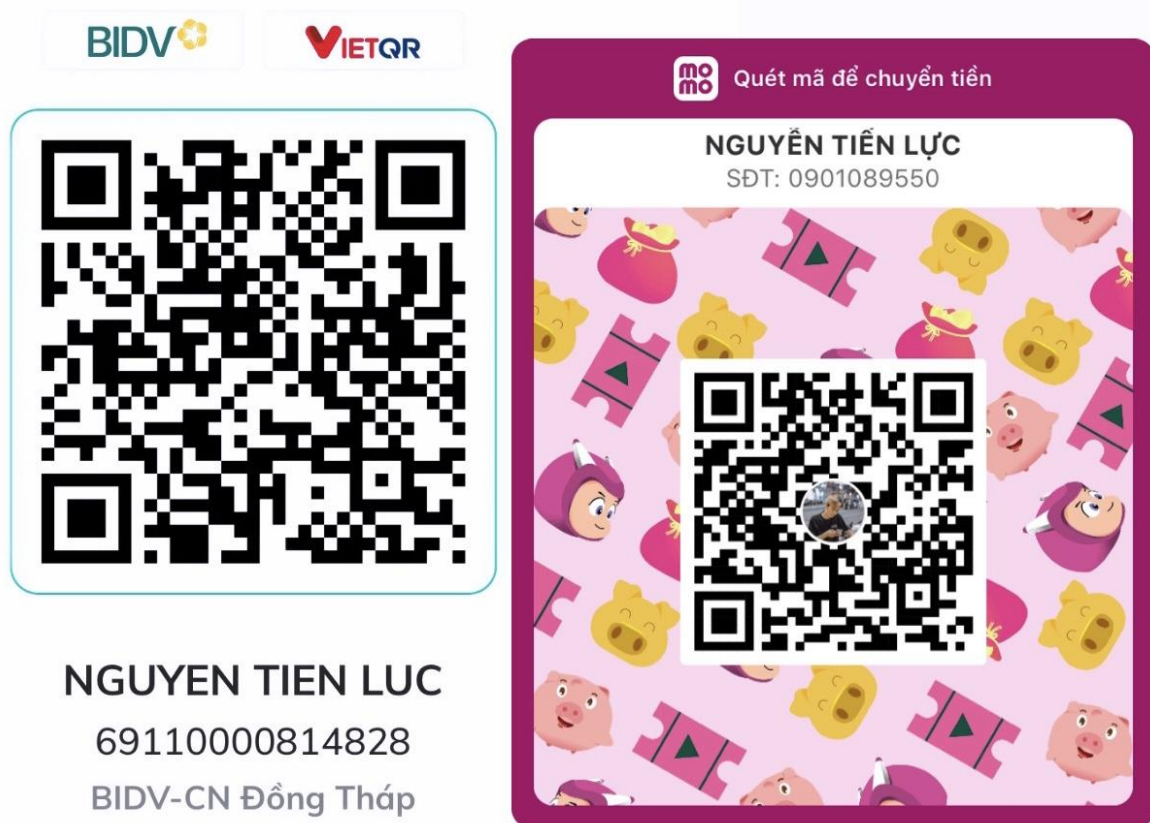
Và vì thế, Ludwig bị cướp mất cánh tay.

Người định mệnh trở thành Anh hùng cuối cùng đã mờ nhạt trong bối cảnh của câu chuyện, và cuối cùng mất khả năng chiến đấu.

Có phải tôi đã lấy đi quá nhiều từ Ludwig?

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỨNG
HỘ TÔI QUA:

Thanks For Reading